

Pécs, 1905. április 7. – Temesvár, 1965. december 28.

Apja MÁV-tisztviselő volt. Fia 1923-tól Bolognában, majd 1924 és 1927 között Párizsban folytatott bölcsészeti tanulmányait, tanári diplomát szerzett. Állást nem kapott, ezért 1932-ig magántisztviselő volt, többek között a Salgótarjáni Gépgyárban. 1925 októberétől a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja. Párizsban

1925-ben Károlyi Mihállyal és Basch Viktorral együtt megalapította az Emberi Jogok Ligája magyar tagozatát. Részt vett a Kiss Jenő és Madzsar József vezette Stromfeld-kör munkájában. 1928-tól Kassák Lajos Munka-körének tagja, ahonnan 1930-ban kizárták, mert irodalmi-kulturális tevékenységük mellett politikai aktivitást is szorgalmazott. A Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak rendszeres előadója, különböző pártszemináriumok vezetője lett. 1929-ben szocialista diákmozgalmat, újabb baloldali értelmiségi kört alapított. 1932 és 1936 között Bécsben, Berlinben, Párizsban élt, különböző lapok munkatársa, újságíró volt, visszatérve 1944-ig banktisztviselőként kereste kenyerét. Emellett 1936-tól az MSZDP VII. kerületi, 1938-ban rövid ideig az V. kerületi, 1942-től pedig a VI. kerületi szervezet politikai titkára. 1943–1944-ben a párt értelmiségi csoportjának egyik vezetője. 1944. június közepén Borba deportálták, ahonnan 1944. szeptember 30-án megszökött, és a jugoszláv partizáncsapatok között talált menedéket. 1944 őszétől a már felszabadított Temesváron az ott újrainduló Szabad Szónál dolgozott, aktív tagja a Romániai Magyar Népi Szövetségnek. 1945. február elején jutott haza Budapestre. E hónap közepétől az SZDP Főtitkárságán az agitációs és propagandaosztályt vezette, és tagja lett az országos pártvezetőségnek. 1945. április 2-án Budapesten beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, 1945. november 4-én és 1947. augusztus 31-én az SZDP országos listájáról nemzetgyűlési, majd országgyűlési képviselővé választották. Részt vett az 1945-ben újraindult Szocializmus című folyóirat főszerkesztője; Marx és Engels 1947-ben megjelentetett válogatott műveinek fordítója és szerkesztője volt. A két munkáspárt egyesítését követően tagja lett az MDP Központi Vezetőségének. 1948–1949-ben a Magyar Rádió és a Magyar Távirati Iroda alelnöke volt. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról került be ismét a törvényhozásba. 1949. június 19-én letartóztatták, minden pártbeli funkciójától megfosztották, mandátumát 1949. augusztus 10-én pótképviselővel töltették be, KV tagságát 1949. szeptember 3-ig viselte. A Rajk-per nyolcadrendű vádlottjaként a Budapesti Népbíróság Különtanácsa 1949. október 14-én életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. 1955. november 29-én szabadult, 1956. szeptember 27-én jogilag rehabilitálták, de a politikai életbe 1956 novembere után sem tért vissza, a Corvina Könyvkiadó szerkesztőjeként dolgozott.